

Sanctus

- et magasin, som beskriver liberal katolsk kirke

Nr. 27, 8. årg — oktober 2014

liberal katolsk kirke i Danmark

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

Præst:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

Biskop CW Leadbeaters ora- torium, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde
Tlf: 2874 1721; mail: kenneth@lkk-dk.dk

Helligåndskirken, København

Ansvarshavende præst:

Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg
Tlf: 50672446; mail: uffe@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Susanna Bang
Galgebakken Neder 10-7, indg. B, 2620 Albertslund
Tlf: 5170 7034; mail: sbang@comxnet.dk

Kasserer og øvrigt menighedsråd:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail: simone.andersen@comxnet.dk

Rita Frim
Voldparken 9, 2700 Brønshøj
Tlf: 6019 7537

Center Skt. Rafael, Midtjylland

Ansvarshavende præst:

Heinrich Nielsen
Roevej 6, 8643 Ans By
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@lkk-dk.dk

Sankt Maria Kirken, Aalborg

Ansvarshavende diakon:

Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende diakon:

Lise Ollendorff
Finsensgade 52, 2. th., 8200 Århus N
Tlf: 6091 7602; mail: lise-ollendorff@mail.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorteabildskov@gmail.com

Center Skt Knud, Sydsjælland Regionalbiskop for Danmark

Uffe Børjesen (se ovenfor)

Center Skt. Mikael, Fyn

Ansvarshavende præst:

Natascha Høyer
Walkendorffsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: nathoe@paradis.dk

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se ovenfor)
Birgit Adelsteen Ljungdahl, kasserer (se ovenfor)
Øvrige: Annitta Andersen, Lise Ollendorff

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt:
februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone Andersen, simone.andersen@comxnet.dk senest 15/12 (februar), 15/4 (juni) og 15/8 (oktober)

Artiklerne udtrykker forfatternes holdning.

Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk -
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

Jakob Böhme

Af Else Marie Post

Jakob Böhme blev født i 1575 i landsbyen Alt-Seiten, lidt uden for Görlitz i Tyskland. Han var søn af en velhavende bondefamilie og skulle have overtaget gården, men på grund af svagelighed fik han efter tidens normer en god skoleuddannelse og blev siden udlært skomager.

Han etablerede sig som skomager i 1594, og 5 år senere giftede han sig med Katharina; de havde et godt ægteskab og fik seks børn. Han havde dog vanskeligt ved at brødføde den store familie og måtte forsøge sig med bl.a. at sælge uldvarer. Senere støttede adelige venner ham økonomisk.

Tiden og barndomshjemmet var præget af evangelisk kristendom. Allerede tidligt blev han optaget af sjælens indre liv, sådan som han erfarede den og ikke som dogmerne udtrykte det. Allerede som barn og ung havde han mystiske oplevelser.

I 1600 fik Jakob Böhme sin første store indre vision, hvori verdens indre struktur og forholdet mellem Gud og mennesket blev åbenbart for ham. Han talte ikke om det i første omgang, men koncentrerede sig om at sørge for sin familie. I 1610 fik han igen en større indre vision, hvori universets enhed blev åbenbart for ham, og han modtog ved den lejlighed også en kaldelse fra Gud.

I de år begyndte han at mødes med andre, der delte hans esoteriske forståelse af livet; grupperne bestod hovedsagelig af adelige, og det var her i disse grupper, at han kunne dele sine visioner, og det var her han fik venner, der sørgede for, at hans skrifter blev kopieret og udbredt.

I årene mellem de to store visioner foregik der indre kampe i Jakob Böhme, tilstande, som han beskriver som ”kamp”, ”storm”, ”drift” og ”angst”, forårsaget af en indre splittelse, hvor han på den ene side ”så

denne verdens store dybde, med dens sol og stjerner såvel som skyer, dertil regn og sne og så i min ånd hele denne verdens skabelse ... ” og på den anden side så, at lykken tilsmilede såvel den fromme som den gudeløse. Det gjorde ham *”dybt bedrøvet og sorgfuld, og intet skrift formåede at trøste mig ... hvilket ofte gav mig hedenske tanker”*. Ud af dette mørke vokser det, Böhme kalder *”Guds fødsel i os”*.

Ifølge Böhmes forståelse skal mennesket for at komme frem til *”Guds fødsel i mig”* træffe en beslutning om at ville det. Han siger, at mennesket skal bruge sin vilje til at gå ud af selvheden og til at rette al sin opmærksomhed mod Gud. *”Sjælen har himmel og helvede inde i sig i forvejen.”* *”Det er kun et spørgsmål om, hvor viljen vender sig ind, enten i Guds kærlighed eller vrede.”* Og videre: *”Når viljen overgiver sig til Guds grund, så synker den ud af sit eget, ud af al grund og alle steder, hvor kun Gud er åbenbar, virker og vil, således bliver han selv en intethed ifølge hans egen vilje. Derpå virker og vil Gud inde i ham, og Gud bor i hans ubundne vilje, hvorved sjælen bliver helliggjort, så den kommer ind i guddommelig stilhed.”* I denne stilhed gennemtrænges sjælen af Guds kærlighed og bliver derved et skinnende lys. *”Således er sjælen i himlen og Helligåndens tempel og er selv Guds himmel, hvori han bor.”*

Vejen til himlen går gennem forbedring og dyb indre ransagelse og vedvarende bøn. Derigennem kan sjælen nå frem til Den Paradisiske Rosenhavens Port, hvor den møder den ædle Sophia, som nærmer sig inde i sjælens essens, og kysser den venligt og berører sjælens mørke ild med hendes kærlighedsstråler og gennemstråler sjælen med hendes kærlighedskys, og de forenes i det alkyme bryllup. Således udtrykker Böhme det i *”Vejen til Kristus”*.

Ofte advarer Böhme læseren om, at det, han skriver, kun kan forstås af den, der har erfaret det. Og han siger, at *”kun at vide er ikke tro”*, men at *”den sande tro er inde i Kristi fontæne”* ... *”Kristus bor virkeligt som væsen inde i troen hos*

dem, der fuldkomment overgiver sig til ham". "Den sande tro" er det, at mennesket i sit indre væsen er forenet med Kristus, mens den almindelige tro er mental overbevisning, og den hører til den lavere sjæl, også kaldet personligheden. Böhme skelner mellem "Maul-Christen", altså en mund- eller kæft-kristen, som kun snakker men ikke handler og ikke lever i overensstemmelse med evangeliet, og "ein Christ", som er en "Kristus", dvs. et menneske, hvor "Kristus bor åndeligt inde i ham".

"**E**t menneske kan i hele sit livsforløb i denne verden ikke foretage sig noget, der er mere gavnligt og nødvendigt for ham end dette at lære sig selv rigtig at kende: 1. Hvad er han? 2. Hvorfra og fra hvem kommer han? 3. Hvad er han skabt til? 4. Hvad er hans opgave?" Således begynder "Drei Principia", "Det guddommelige væsens tre principper". Heri giver Böhme forklaringer på, hvorledes 'som foroven således forneden' skal forstås. Böhme lader sig ikke begrænse af kristne teologiske udtryk, men anvender udtryk fra andre mysterietraditioner, f.eks. fra alkymisterne og kabbalisterne: "Der er især tre ting, hvoraf alle ting oprindeligt er kommet: Sulphur, mercurius og sal. Du vil nok sige, at det er i naturen og ikke i Gud. Ja, det er også rigtigt, men naturen har sin grundvold

i Gud, forstået som Faderens første princip." ... "Sul er sjælen eller den opståede ånd eller Guds lignelse. Phur er prima materia, hvoraf ånden er født. Mercurius har fire slags skikkelser: strengthed, bitterhed, ild og vand. Sal er barnet, som føder disse fire og er bitter, streng og årsag til forståelighed".

"**S**jælen, som efter Guds første princip har sit udspring i og er blevet indblæst af Gud i menneskene i det tredje princip, i den sideriske, stjerneagtige og elementare fødsel, denne sjæl ser igen Guds første princip, hvoraf og i hvilken den befinder sig, og hvis væsen og ejendom den er; og deri er der intet underligt; thi den ser kun sig selv i sin fødsels opståen; således ser den hele Gud Faders dyb i det første princip."

”**M**enneskets sjæl, som er oplyst med Gud Helligånd, hvilken i det andet princip udgår fra Faderen og Sønnen i den hellige himmel, det vil sige den rette guddommelige natur som hedder Gud (forstået som Helligånd), denne sjæl ser imidlertid også i Guds lys den hellige guddommelige fødsel i det samme andet princip – det himmelske væsen. Men den sideriske ånd, som sjælen er iklædt sammen med den elementare ånd, som styrer blodets kilde og drift, ser ingen anden end sin moder, hvorfra den kommer og hvori den lever.”

sen og i sagtmodighed og ydmyghed ser sig selv i lyset, bliver den mættet på Guds Ord og henter sin kraft, sit liv og sin styrke fra Guds Ord, som er Guds hjerte; den evige livsfødsel bliver da til paradis.... fødslen af det evige liv sker i Gud”

Böhme begyndte at skrive om sine indre syn efter sin anden store vision, og det første skrift hed : *”Die Morgenröte im Aufgang”*, også kendt som *”Aurora”*. En af hans adelige venner fik det mangfoldiggjort i 1612; og det kom den lokale præst i hænde. Denne fordømte skriftet

Man kan betegne de tre principper som tre forskellige niveauer af ånd, men samtidig siger Böhme: *”et princip ikke andet end en ny fødsel, et nyt liv.”* ... *”Når sjælen rejser sig ud af fra ængstel-*

som kættersk, og han forbød Böhme at skrive, hvilket Böhme forsøgte. Men skriftet var allerede kendt og udbredt, og hans venner opfordrede ham kraftigt til at skrive.

I 1618 begyndte han igen at skrive, og i årene 1619-1624 udkommer en stribe værker: *"De Tribus Principiis"*, *"Det trefoldige menneske"*, *"40 spørgsmål om sjælen"*, *"Jesu Kristi Inkarnation"*, *"De seks teosofiske punkter"*, *"De seks mystiske punkter"*, *"De Signatura Rerum"*, *"Mysterium Magnum"* og *"Der Weg zu Christ"* fra 1624. Den sidste, som er oversat til dansk, består af seks mindre skrifter: Om forbedring, om den hellige bøn, om en nøgle til de guddommelige hemmeligheder, om sand ubundethed, om genfødslen, og den slutter med en samtale om det overbevidste liv. Ligesom med den første bog fik hans adelige

venner hurtigt kopieret disse og udbredt dem.

Jakob Böhmes bøger blev allerede i 1640'erne og 1650'erne spredt til England, Holland, Frankrig og Tyskland, og mange filosoffer, mystikere og store litterater blev påvirket af hans tanker, William Blake, John Milton og i nyere tid C.S. Lewis. Han dannede aldrig skole, men filosoffer og mystikere har været stærkt inspireret af ham, bl.a. den franske Louis-Claude de Saint-Martin, som oprettede Martinist-Ordenen.

I dag studeres Böhme som aldrig før, han er virkelig "in" i esoteriske kredse.

*"Skjulte liv, der vibrerer i ethvert atom.
Skjulte lys, der skinner i enhver skabning.
Skjulte kærlighed, der favner alt i enhed.
Må alle, der føler sig som ét med Dig,
vide, at de derfor er ét med alt levende."*

Den universelle invokation - Annie Besant

Hvor vejene skilles - Kapitel 3 - Doktrinen om Gud

Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)

Her fortsætter vi Frank W. Pigott's (præs. Biskop 1934-36) artikelserie fra 1925. Lise Ollendorff har suppleret med at indsætte de korrekte græske termer fra Pigott's originaltekst.

Samtlige fortolkninger og fremstillinger af de trosbekendelser, vi finder i kristendommens kirker er ikke andet end de kristnes forsøg gennem tiderne på at opdage den indre mening af den kristne tro – *trosbekendelsen* i trosbekendelserne. De følger alle samme princip. Princippet om at intet nogensinde kan tilføjes til den sandhed, der forkyndes i trosbekendelserne, men at den fulde mening af disse sandhedsdeklarationer kan trækkes ud tidsalder efter tidsalder efterhånden som mennesket er i stand til at bære den. Det hævdes for samtlige trosartikler, hvad enten det er tridentinererklæringerne, de 39 trosartikler, Westminster-konfessionen eller en hvilken som helst anden samling, at de ikke tilføjer noget til trosbekendelserne, men at de kun udtrykker en lære som altid ligger implicit i dem. Dette er ”udviklingens” princip, der almindeligvis anerkendes som legitimt. Ifølge det samme princip må liberal katolsk

kirke nødvendigvis forkynde sin tro, sin specielle udlægning af disse samme store doktriner, men uden at hævde, at dens fortolkninger er *de fide* læresætninger ”som et menneske trofast skal bekende sig til hvis han vil være frelst”. Ved at gøre dette kan liberal katolsk kirke muligvis – og vil næsten sikkert – blive anklaget for kætteri, men kirken vil være mere optaget af at opdage *sandheden* end at undgå kirkelig censur, og den vil måske blive tilgivet for at tro, at dens kætteri vil vise sig at være netop de sandheder, som verden søger efter.

Doktrinen om Gud. Det kan være, at både liberale og traditionalister frygter at betræde denne indviende jord. Men så længe de betræder denne jord går de side om side, ja hånd i hånd, over en meget lang strækning.

Kirkens lære, som den findes i trosbekendelserne, er først at der er én Gud (monoteisme) og dernæst at Gud er manifesteret som en treenighed. En substans¹ (οὐσία), tre hypostaser eller personer (ὑποστάσεις, πρόσωπα). De tre personer er adskilte, dog ”er Guddommen én”. Substansen (οὐσία) eller

1 På dansk siger vi ”ét væsen”

Guds væsen skal ikke deles og de tre hypostaser eller personer ikke forveksles. Hvad angår de tre hypostaser er ”ingen frem for eller efter en anden, ingen er større eller mindre end en anden”. ”Alle tre personer er lige evige og lige stillede”.

Det er i korthed den kristne lære om Gud – det og ikke at Gud er antropomorfisk (har menneskelig form) og antropopassioneret (har menneskelige følelser), som den uskoledede ofte tror.

Liberale og de fleste ærbødige traditionalister vil helt sikkert bøje sig og ære disse sublime læresætninger – og forsøge at forstå dem. Ordet substans (οὐσία) er, som det blev udvalgt i Nikæa (år 325), vigtigt og meget interessant. Den engelske ækvivalent til det græske ord er måske nærmere ”essens” end ”substans”. Og måske ville ideerne knyttet til ”være-hed” eller ”er-hed”, hvis vi havde disse ord, være endnu tættere på og give os en fornemmelse af, hvad det græske ord indeholder. Det er ideen om, at kun Gud ER, alt

andet ”er ikke”. Mellem ”Han Der ER” (ὁ ὢν) eller ”Det Der ER” (τὸ ὄν) og det der ikke er (τὸ οὐκ ὄν) er der et stort svælg. Altså er evighed i modsætning til skabt eller afledt eksistens (ἐξ οὐκ ὄντων) den primære attribut hos Gud i manifestation som den kristne definition beskriver det. Kun om Gud kan det siges, at ”der var aldrig en tid, da han ikke var” (οὐδέποτε ἦν οὐκ ἦν). Alt andet har haft en begyndelse i tid. Om alt andet kan det siges, at der var en tid, da det ikke var (ἦν ὅτε οὐκ ἦν). I de diskussioner, der foregik i det fjerde og femte århundrede omkring vor Herres guddommelighed, blev ordet οὐσία et nøgleord. Denne del af emnet hører reelt til næste artikel i denne serie, men da det er så vigtigt i den kristne teologi, og eftersom det har en helt klar forbindelse til hovedemnet i denne artikel, kan det være en god ide at tage det på forskud, der skal uddybes nærmere i artiklen om kristologi. Stridsspørgsmålet var: ”Var Kristus guddommelig?” Delte Han selve Guds væsen (οὐσία), eller var Han af et lignende væsen (ὁμοιούσιος) men var ikke af præcis det samme væsen (ὁμοούσιος)? Var der aldrig en tid, da Han ikke var? Eller kunne det siges om Ham, at ”der var en tid da Han ikke var”. (ἦν ὅτε οὐκ ἦν). Det var spørgsmålet. Det katolske eller athanasiske parti vandt kampen i Nikæa. Kristi guddommelighed blev fastslået. Og lige siden

dengang er denne doktrin blevet sikkert og godt bevaret i den kristne kirke inde i det ene ord $\acute{\omicron}\mu\omicron\omicron\upsilon\sigma\iota\omicron\nu$ som i den danske oversættelse af den nikænske trosbekendelse² oversættes med ”af samme væsen” som Faderen. Og der forbliver det formodentlig, for det er en stor sandhed. Denne sandheds betydning er i dag så stor, at emnet skal have mindst en artikel for sig selv i denne serie.

Doktrinen om En Gud i Treenighed og Treenighed i Enhed er hele den kristne kirkes officielle lære om Gud. De, der undersøger de kristne trosbekendelsers udsagn, der definerer denne første doktrin – sætning for sætning og ord for ord – vil sikkert være tilfredse, når de er færdige med studiet, uanset hvor liberale de er, og lade det være ved det. Specielt når de – hvor det er muligt – bruger den græske version af den nikænske og de latinske versioner af den athanasiske og den apostolske trosbekendelse. De vil formodentlig ikke ønske at ændre et eneste ord eller en eneste stavelse. (Dette gælder naturligvis ikke de ”truende” sætninger i *Quicumque Vult*, som ikke er en del af den egentlige trosbekendelse og som bestemt ikke handler om definitioner af treenigheden.) Ordene synes at være så omhyggeligt udvalgt og er altid de uundgåelige ord.

2 I den engelske oversættelse står ”of one substance with the Father”

Udtryk og vendinger er så fyndige og dog så fyldige, at vi måske tør antage, at der bag de nikænske kirkefædre var en direkte over-menneskelig ledelse. Det er tvivlsomt, om selv Østens indlevelse kunne have forbedret den kristne definition. Og så igen, i Østen ville man formodentlig slet ikke have forsøgt at lave nogen form for definition.

Liberalkatolikker vil stadig finde sig selv side om side og hånd i hånd med deres ortodokse brødre et langt stykke af vejen, når vi går fra de kristne symbolers præcise ord og vendinger til tankerne omkring Guds væsen, som de åbenbares i dag af de mest ærbødige eksponenter for kristendommen i disses skrifter og ord. Det er almindeligt i de kristne kirker i dag at skelne mellem den transcendent Gud (Det Absolutte) og den immanente³ Gud i universet. Læren om det immanente støttes kraftigt i skrifterne, og den appellerer til utallige menneskers hjerte og fornuft både uden for og inden

3 iboende

for de kristne kirker i dag. Gud opfattes som værende immanent i hver enkelt person - gnisten ved sjælens spids, som oplyser hvert menneske. Han er også i hver ting og i hvert atom. Den allestedsnærværende Gud er det udtryk, der normalt bliver brugt til at formidle denne tanke. Og det nyligt opdagede og ofte citerede Jesu ord (Λόγιστον) ”Løft stenen og du skal finde Mig, kløv træet og Jeg er der” kombineret med vor Herres ord ”Gud er Ånd” giver al den støtte til den guddommelige autoritet, som er nødvendig.

Så langt vil liberale og traditionalister formodentlig være overens. Men de vil formodentlig have forskellige meninger, når det kommer til et punkt, som mange liberale synes er en logisk følge af tanken om den guddommelige immanens og en nødvendig følgeslutning af den postkopernikanske astronomi. Der må helt bestemt være manifestationer af Gud imellem den transcendent Gud (Det Absolutte) og den immanente Gud i ethvert individuelt gudsbarn.

Doktrinen om Treenigheden synes at være en filosofisk nødvendighed – et subjekt der indebærer et objekt og en gensidig forbindelse mellem de to, en elsker der indebærer en elsket og kærlighed der forbinder de to – og må derfor formodes at gælde på alle niveauer, om de kan opfattes (af mennesket) eller ej. Men mennesket, der lever på denne planet Jorden, higer næppe efter Det Absolutte og vover næppe at nærme sig det. Det er normalt ikke Det Absolutte, han tænker på, når han udtrykker sin tro på og retter sin gudsdyrkelse imod En Gud i Treenighed og Treenighed i Enhed. Hvad ham angår, er Gud Gud eller Logos (Ord) for det solsystem, som hans planet tilhører. Menneskets primære opgave som menneske er gudsdyrkelse – og ved at gøre dette at prøve at forene sin egen natur med den Guds natur, som leder hans solsystem. Dette indebærer selvfølgelig, at der er andre Logoi⁴ for andre solsystemer – en følgeslutning, der for selv de bedste og venligste traditionalister vil smage af polyteisme og derfor af bragende kætteri. Hvordan det nu end er, så virker dette som en nødvendighed for den liberale, der ikke kan dele sig selv op i tanketætte afdelinger. Hvis han accepterer Kopernikus’ tanke om universet (som han nødvendigvis må), må han også formode, at der

---

4 Flertal af Logos

for hvert solsystem er et væsen, der leder udviklingen i dette solsystem, og at dette væsen – skønt mindre end Det Absolutte, hvis vi absolut skal tænke i større og mindre på det niveau – ikke desto mindre er så stor, at han er Gud for os i den mest fuldstændige betydning af dette mystiske ord. For os mennesker på denne planet Jorden er det Logos for vores solsystem, der er Gud, og det er ham, vi tænker på, når vi i vore trosbenedelser udtrykker vor tro på Treenighed i Enhed og Enhed i Treenighed. Den Ene er der uden tvivl lige bag ved alting. Ligesom alle solsystemer, der nogensinde har eksisteret, eksisterer eller nogensinde vil eksistere, tilsyneladende vil danne en enhed et eller andet sted og på en eller anden måde. Men når alt kommer til alt vil sådanne spørgsmål være for højtflyvende og for svære for de fleste af os, hvis vi skal beskæftige os med dem nu. Det er nok for os lige nu at se op og hylde Gud eller Logos

for vort solsystem. Og det vil kræve alle vore kræfter i mange tidsaldre endnu at gøre os selv til ét med Ham.

Når vi tror, som vi gør, på denne ufattelige *En* bagved og på den anden side af *De Mange*, er vi ikke virkelig skyldige i et kirkeligt ”kæteri”. Og vores fortolkning af doktrinen om transcendens og immanens har mindst lige så stor ret til en plads i den kristne kirke som enhver anden. Men fordi mange intellektuelle, specielt teologer, har den mærkelige vane at tænke på en måde med en del af hjernen og på en anden måde med en anden del – at acceptere moderne astronomi og samtidig tro på teorien om en Gud og Fader for alt, hvilket hørte til det før-kopernikanske verdensbillede - vil vi sandsynligvis blive betragtet som kættere på dette punkt. Hvorom alting er, vil læren om en sollogos, sådan som den bliver beskrevet som en særskilt lære i liberal katolsk kirke, utvivlsomt markere en skillevej.

Den indre side af de kristne højtider — Fest for helgenerne

Af CW Leadbeater — oversat af Bent Christensen

Vores holdning til helgenerne.

Vi afholder en række fester i den kristne år. Disse fester har til formål at minde os om store mennesker, der er gået forud for os. Ligesom det i den ydre verden er skik at fejre en konges fødselsdag samt fødselsdagene hos flere af de kongelige medlemmer, således er det også skik i kirken at man fejrer fødselsdagen for kirkens prinser – de store helgener, der har været at finde blandt kirkens rækker, og som har foregået os ved deres gode eksempel. Det er store helte og ledere, som vi alle er stolte af at følge. I forbindelse med en helgen fejrer vi ikke blot dennes fødselsdag på det fysiske plan, men også det, vi kunne kalde for vedkommendes dødsdag - og dermed hans fødsel ind til et højere liv. I den romerske kirkes kalender finder vi en masse helgener - ofte én, to eller tre hver dag i året. Årsagen hertil er let at finde. I hver eneste del af verden er det de områdebestemte ledere, der er de fremtrædende personligheder. Det samme gælder i vort daglige liv. Vi festligholder vores egen konge eller dronning, mens man i andre lande fejrer netop deres

konger og dronninger, der er vigtigere for dem end vores monark. På samme måde har vi et stort antal lokale helgener. Det er mennesker, der udførte et godt arbejde, da de var på jorden, men som alligevel ikke har den store verdensomspændende betydning.

Vi finder en registrering som den i den romerske kalender både besværlig og kompliceret, og når de fleste helgener er udpræget lokale personligheder, kan denne form virke noget unødvendig. Ser vi på listen over helgener, vil vi opleve rigtig mange, som vi aldrig har hørt om tidligere. Sådan har jeg det i al fald, og jeg har studeret mere kirkehistorie end de fleste. Disse mange helgener opvækker ingen særlig begejstring hos mig, fordi jeg ikke kender dem. I liberal katolsk kirke har vi ment, det vil være unødvendigt at markere alle de helgener, som vi alligevel ikke har informationer om, da det er vanskeligt at spore dem rent

historisk. Nogle fremtræder som legender, og da vi ikke bryder os om at festligholde en legende, finder vi det ikke værd at bevare historier, som vi véd, kan være historiske ukorrekte.

Gennem vore psykiske undersøgelser har vi fundet visse spor efter Kristi tolv disciple. Det er sandt, at Han havde disciple, men vi finder ikke tolv, som i særlig grad er iøjnefaldende; og de navne, der findes i evangelierne, fremtræder ikke alle lige klart. De fleste af disciplene var tilsyneladende ikke fremtrædende personligheder. Jeg husker, at vi i vore tidligere undersøgelser mente, at St. Peter måtte være en fremtrædende person og en stor leder, men vi blev meget overrasket ved at opdage, at overhovedet for kirker i alle lande blev kaldt Peter. Peter blev ikke brugt som et navn, men som en titel. Petrus er en klippe, og overhovedet for hver kirke blev kaldt ved dette navn - som en klippe på hvilken kirken var bygget.

Naturligvis må der have været en første og større Peter, men vi havde ikke held til at identificere ham. Der var også visse indikatio-

ner, som antydede, at de tolv kunne have været en personificering af de tolv tegn i dyrekredsen. Af disse forskellige årsager har vi i vores kirke besluttet ikke at fejre eller forevige alle de tidligere helgener; men vi har valgt dem, hvor festligholdelsen giver os noget føleligt eller nyttigt, som er godt for os at vide.

En helgen er pr. definition en hellig mand, for ordet stammer fra det latinske ord *sanctus*, hellig. I evangeliet fortælles det os, hvordan vi skal forstå *alle helgens dag*. Evangeliet på denne dag giver en redegørelse for det, der almindeligvis kaldes den sidste dom, og selv om den almindelige teori er så fordrejet, at den kun giver en forvrænget karikatur af sandheden, er der alligevel noget, der kan læres herfra. De personer, som kongen ifølge beretningen anbringer på sin højre hånd, var dem, der have givet brød til de sultne; som havde givet at drikke til de tørstige; som havde klædt de nøgne; som havde besøgt dem, der var syge og i fængsel. Denne lignelse er ifølge evangeliet givet af Kristus selv, der engang skal dømme, og derfor må han formodes at vide noget om fremgangsmåden. Han omtaler meget præcist disse mennesker som helgener, men hæfter ikke dette navn på noget menneske på grund af vedkommendes tro. Han siger ikke et ord om, hvad disse mennesker tror

på, eller hvad de ikke tror på. Han siger blot: ”De, der har gjort disse ting overfor én af disse mine mindste, har gjort det mod mig”. Det er de sande hellige mænd – det er helgenerne. Hvad de tror på er uden betydning; det er det de udretter, der betyder noget. De kan være hinduer, buddhister, muslimer eller andet. Gør de disse ting, består de eksamen og er helgener. Vi ser således, hvilken slags mænd og kvinder vi skal være, hvis vi skal følge i fodsporene af disse store hellige, som vi fejrer.

Indenfor den romerske gren af kirken siges der en hel del om det, at helgener kan gå i forbøn for én. Vi anmoder dem om at bede til Gud for os, at vore synder må blive os tilgivet, og at vi på forskellig måde må blive hjulpet. Hos andre retninger inden for den kristne kirke finder vi, at bønner til helgenerne opfattes som farlig overtro; og den uvidende siger, at katolicismen lader helgenerne træde mellem Gud og mennesket. Det er en mærkelig holdning, for det er tydeligt, at helgenerne rent udviklingsmæssig er placeret et sted mellem Gud og mennesket. Helgenerne

rangerer højere, end vi gør, men alligevel uendeligt lavere end guddommen for vort solsystem. De befinder sig blandt os, men hvorfor det skulle kunne betragtes som ondt eller farligt at anmode om den hjælp, de kan give, har jeg aldrig kunnet forstå. Vi, i liberal katolsk kirke, går ikke i forbøn for nogen, fordi vi véd, at Gud er en kærlig fader, og at Han hele tiden gør, hvad der er bedst for os på det stade, hvor vi befinder os. Vi behøver ingen til at bede Ham gøre det bedste for os. Det, vi har brug for, er at prøve på at gøre os selv mere værdige til den hjælp, som Han hele tiden nedsender til os, så vi kan blive mere modtagelige herfor og bedre i stand til at nyde gavn heraf. Det er vores del af handelen, at vi bør prøve på at leve, som Han har fortalt os; at vi skal leve således, at også vi en dag kan blive som den helgen, vi tænker på eller beder til.

Er der da nogen grund til at bede til helgenerne, hvis vi ikke ønsker, at de skal bede for os? De kan uden tvivl udrette meget, men ligesom Gud, som de tjener, er de allerede i gang med at udrette det, de kan, det kan vi være sikre på. En stor del af den misforståelse, der har omgivet spørgsmålet i forbindelse med det helgenagtige, stammer fra en uvidenhed omkring reinkarnationstanken. Gennem hele middelalderen var det opfattelsen, at når en helgen

forlod jorden, da ville han begive sig til himlen, hvor han ville opholde sig i Guds nærhed som en slags deltager ved hoffet. Mange af vore salmer giver udtryk for denne tanke: *"There they stand in heavenly glory"* m.m. Det er rigtig nok, men det betyder ikke, at de befinder sig et bestemt sted eller i en himmel, der er adskilt fra resten af Guds udviklingsværk. Den store helgen har hævet sig til en position, hvor han vandrer i Guds lys og herlighed, hvad enten han er det vi kalder død eller levende. Det er mennesket selv, egoet, den indre sjæl, der kender og nyder storheden og skønheden. Det, som salmen giver udtryk for, kan derfor godt være sandt, hvis vi forstå det symbolsk, hvilket er meningen. Vi må forkaste tanken om, at helgenerne lever sammen et eller andet sted som en stor enhed for Guds fødder; Gud er overalt, og de, der kommer Ham nærmest er dem, der tjener Ham bedst; ikke blot gennem en verbal tilbedelse af Ham, men gennem tjeneste i Hans navn i ånd og sandhed. Mange af de helgener, som folk beder til, er inkarnerede her på jorden, og nogle af dem vandrer rundt blandt os. Alligevel modtager de som sjæle den udstrømning af kærlighed og hengivenhed, der gives dem, og det er sikkert meget nyttigt for dem – ikke kun som en direkte handling mod dem, men også på grund af det gensvar, som en sådan kærlighed og hengi-

venhed fremkalder hos dem. At yde et gensvar herpå er en del af deres evolution; og meget godt vil uden tvivl komme til de fromme sjæle, der gennem kærlighed påkalder velsignelser fra helgenerne.

Nogle af os er måske ikke fortrolige med sådanne tanker, og derfor siger det os måske ikke noget; men det beviser ikke nødvendigvis, at det kan være nyttigt for andre mennesker, som har en anden holdning hertil. Mange tanker, der er blevet fremført i religionens navn, vil måske være fremmede for os, men hvorfor skulle vi fordømme dem, hvis de er nyttige for andre, der tjener Gud? Hvorfor skulle andre ikke kunne finde glæde af dem og bruge dem? Vi kan ikke forvente, at hele verden rummes i vores støbeform. Kunne vi det, ville det være et meget kedeligt sted. I verdens støbeform findes der mange forskellige mennesker, og alle disse mennesker har hver deres måde at leve på. De har deres egne glæder og deres eget arbejde, som de sandsynligvis kan gøre bedre end nogen anden. Prøver de derimod at gøre vores arbejde, ville de sikkert

føle sig ret hjælpeløse. Hvorfor kan vi da ikke indse, at de også har deres egen måde at nærme sig Gud på; og at vejen, der for os synes så lige og ret, ikke nødvendigvis fremtræder på samme måde for dem, fordi de starter ud fra en anden udgangsposition? Som vi tidligere har sagt, kan det at forsøge at tvinge et menneske til at indtage vore synspunkter sammenlignes med, at man trækker et menneske bort fra hans side af bjerget, hvor han opholder sig, og siger til ham: ”Du skal ikke starte fra dit eget sted. Du må komme om på min side af bjerget og starte forfra”. Et sådant menneske kunne med rimelighed svare: ”Det er muligt, det er det bedste for dig, men sådan er det ikke for mig”.

Det samme gør sig gældende i religiøse spørgsmål; og det er derfor, det er så tåbeligt at forsøge at omvende en hindu, en buddhist eller en muslim til kristendommen. En mission blandt Afrikas vilde kan være nyttig, for den kan skabe mentaltale, moralske og hygiejniske fremskridt til stedet; og kristendommen er sandelig et fremskridt bort fra

afgudsdyrkelsen; men forsøg på at overføre fremmede civilisationers tro til disse mennesker og forsøg på at forbedre disse menneskers gudetro er spild af tid, penge og anstrengelser. Det er ikke en tilfældighed, men det er Guds vilje, at nogle mennesker er født buddhister, nogle hinduer og nogle som kristne. Gud placerer hvert menneske i de omgivelser, som vedkommende har fortjent, og som giver de bedste muligheder for at udvikle de egenskaber, der er behov for. Det er ikke vor sag at blande os i dette, og hvis vi alligevel gør det ved at fortælle et menneske, at han eller hun bedre kan nå det mål, som Gud har bestemt for vedkommende, ved at forkaste den vej som Gud har valgt for ham eller hende og i stedet for følge vore anvisninger, da indtager vi en falsk, tåbelig og indbildsk holdning. Efter omhyggelige studier af de forskellige religioner sker det, at et menneske sommetider vælger at skifte fra én tro til en anden. Det har man naturligvis en uomstødelig ret til at gøre, og det kan måske også være en stor fordel for vedkommende, idet den oprindelige vej måske ikke har mere at give. En ny retning vil være med til yderligere at tilføre nye informationer og ny viden. Af den grund bør vi altid være rede til at forklare vores tro og vore bevæggrunde for andre, hvis det ønskes; men vi har ingen ret til at påtvinge en anden person vore meninger.

Det er én af årsagerne til, at vi i vores kirke lader det være helt frit for vore medlemmer, hvorledes de vælger at tro. Vi siger rent ud: ”Her findes veje, der er bedst og kortest for os. Det er ikke sikkert, de er det samme for dig, men sandsynligvis er de det, siden du føler dig tiltrukket af vores form for gudsdyrkelse. Måske vil du have godt af at følge de retningslinjer, som vi præsenterer for dig, men det er af mindre betydning. Vælg den vej, du foretrækker, men vælg en vej; begynd at klatre og arbejde. Der er mange veje, der fører til bjergets top, og når du kommer der, er det uden betydning hvilken vej du valgte. Begå ikke den fejl, at skabe begrænsninger for dig selv. Ingersoll sagde engang, ”at skabe en retskaffen Gud er menneskets fineste arbejde”. Han karikerede den anden talemåde der sagde at et redeligt menneske er Guds fineste arbejde. Nogle mennesker prøver måske på at skabe en redelig Gud, mens andre i deres sind skaber en smålig, snæversynet og fanatisk Gud. Det er noget, som næppe kan være til glæde for Ham – at se sig selv tillagt vore former for snæversynethed og fordomme. Det er en fejltagelse. Gud ejer ikke snæversynethed og er uden begrænsninger. Mange forhold, der synes mærkelig for os, er for Ham en del af en velordnet udvikling, for Han ser helheden, hvor vi kun ser et lille hjørne; og vi er vant til at mene,

at det, der ikke passer ind i vor lille opfattelse, er forkert. En helgen er et menneske, der sætter ind på at hjælpe andre mennesker, og vi hjælper ikke andre ved at prøve på at tvinge dem til at vandre langs vores vej. Gør aldrig den fejl at fordømme dem, fordi de ikke følger vores udviklingsretning.

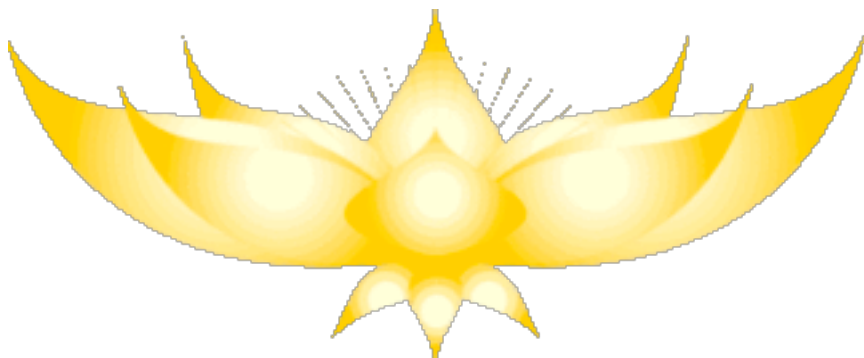
Der findes mange former for helgener i livet, og mange af dem har sandsynligvis ikke virket som helgener på deres omgivelser, som ikke forstod dem. Jo højere vi udvikler os, des mere vil vi blive i stand til at se af vejen, som andre vandrer ad. Vi må overlade andre til deres egen vej, det er ikke vores sag. Kan vi bringe tanker om, hvorledes man vælger vejen, frem til dem, der endnu ikke har valgt retning, er det altid godt; men vi bør aldrig forsøge på at tvinge dem til at følge vores vej. Lad os huske på, hvad der står skrevet i én af vore kollekter; lad os bestræbe os på at følge De Stores eksempel, at også vi kan nå det, de opnåede. Der er ikke et bestemt sted i himlen, som er begrænset til en bestemt og måske ret brydsom morskab, men der

er steder med større kraft, der kan bruges som udgangssted til at gøre større nytte.

Det har med rette været sagt, at Gud ønsker, at mennesket skal være mere end blot et godt menneske. Mennesket må naturligvis være godt, for ellers kan Gud ikke nære tillid til, at mennesket bruger sin kraft på rette måde, men Gud ønsker ikke en hær af fromme svæklinge. Han ønsker stærke åndelige kræfter, der vil arbejde for Ham og med Ham. Husk St. Clement af Alexandria, der sagde følgende: ”Renhed er en negativ dyd, der hovedsagelig vurderes som en indsigts-tilstand”. Vi må have en vis styrke og kraft at yde i Hans tjeneste, men sommetider er det ikke den tidligere form for kraft, der er ønskelig. Vi læser sommetider i biografier om verdens stærke

mænd – mænd, der har udført et arbejde – at de fremtrådte vilde og uregerlige som børn. De besad en stor kraft, og det er muligvis vanskeligt for et barn at fremvise kraft uden at støde andre mennesker og deres fordomme. Herved skabte de et dårligt omdømme. Mange, der nu betragtes som store helgener, har blandt deres samtid haft et ry, der var alt andet end helgenagtigt, fordi de på en uforstandig måde viste den kraft, der var i dem. Alligevel er det bedre at besidde styrke, også selv om det sker på den forkerte måde, frem for slet ikke at vise noget. Lad os lære at følge disse velsignede helgener gennem et dygtigt og godt liv således, at vi til sidst kan indgå i en tilstand af ubeskrivelig glæde, hvor vores ’engel’, vort højere selv, skal skue åsynet hos Faderen, der er i himlene.

Cyril Scott - en komponist - og J.I. Wedgwood

Af Kenneth Christensen

Cyril Scott (1879-1980) var en engelsk komponist, forfatter, digter og okkultist. Han var en særdeles kreativ mand.

Forud for sin tid både hvad angår musik og tænkning. Han er blevet beskrevet som "den moderne britiske musiks fader". Han blev beundret af andre komponister, så som Debussy, Richard Strauss, Igor Stravinsky og Percy Granger.

Cyril Scott var en pioner inden for den britiske klavermusik og skabte i perioden 1903-1914 flere klaverstykker end nogen anden komponist – med undtagelse af Scriabin.

Scott var meget interesseret i teosofi og okkultisme og skrev i alt 41 bøger om bl.a. emner som alternativ medicin, musik, kristendom, filosofi, okkultisme. Han sammenføjede følgende principper for okkultisme, hvilke liberalkatolikker vil ikke genkendende til:

- Ud fra et okkult synspunkt er de grundlæggende sandheder i alle religioner den samme, det er blot i den ydre manifestation, at de skiller sig ud.

- Der findes ikke noget som er *overnaturligt*, kun *overnormalt*.
- Ånden er stof i dens sjældneste aspekt og stof er ånd i dens tætteste form.
- Okkultisme omfatter karma og reinkarnation.
- Der findes et hierarki af dem, som efter mange inkarnationer har udviklet sig mere end flertallet af menneskeheden.
- Disse indviede, helgener og mestre søger at fremme den åndelig evolution hos alle mennesker ved at inspirere til det ypperligste inden for filosofiske, religiøse, videnskabelige, ideologiske og kunstneriske strømninger. Men da mennesket har en fri vilje, vil de altid kun prøve at vejlede, aldrig at tvinge.

I 1918 komponerede Cyril Scott en suite, *Vistas*, med tre fine, små klaverstykker, som han tilegnede stifteren af liberal katolsk kirke, biskop James Ingall Wedgwood:

1. A Lonely Dell
2. In the Forest
3. The Jocund Dance

Stykkerne findes på youtube. Søg efter *Cyril Scott Vistas*.

Et juleeventyr - at give og modtage

Af Mikael Tajo

I 2013 læste jeg nedenstående juleeventyr i Hus Forbi's december nummer. Jeg kontaktede redaktionen for at få lov til at trykke det her i Sanctus, og efter også at have haft kontakt til forfatteren fik jeg tilladelsen. En af tilværelsens måder at udtrykke på, hvad Livet går ud på, synes jeg. Nyd det! Susanna Bang.

Der var engang en boligløs Hus Forbi-sælger ved navn Tajo. Juleaftensdag 2012 ventede han om eftermiddagen på, at Den Grå Hal på Christiania skulle åbne dørene, så han kunne komme til julefesten "Juleløses Jul", ligesom han plejede.

I sin gule sælgertaske havde han en lille stak Hus forbi og tre årskalendere. I lommerne havde han 32 kr., 12 cigaretter, en lighter og en årgang søl, så han var ved godt mod trods den bitre kulde.

Ved 14-tiden tog han Metroen til Københavns Lufthavn, for han yndede at kigge på mennesker, der enten var på vej ud eller hjem. Mennesker, der ønskede god rejse eller velkommen. Denne særlige dag kunne han oven i købet hilse på andre juleglade med et stort smil og et "Glædelig Jul og Godt Nytår", og de fleste gengældte hans smittende venlighed.

Efter at have drukket sin øl og røget et par cigaretter, besluttede han sig for at tage Metroen tilbage til København for at tjene nogle penge på sine aviser og kalendere. Idet han var på vej ind i Metroen, stødte han på en smuk ung kvinde med langt og mørkt krøllet hår, som var på vej ud. Han hilste på hende med sit sædvanlige "Glædelig Jul og Godt Nytår", og hun gengældte smilende hans hilsen.

Da han havde sat sig i toget, opdagede han en efterladt rygsæk på den anden side af midtergangen. "Den skal i hvert fald ikke stå der, for så er der en eller anden, som bliver ked af det", tænkte han, så han tog rygsækken over skulderen og satte kurs mod Lufthavnens Information.

Der fik han at vide, at rygsækken skulle afleveres på politistationen ligesom alt andet hittegods. Han måtte derfor - stadigt smilende og hilsende - gå den lange gang fra Terminal 2 til politistationen, der som bekendt ligger i den modsatte ende af lufthavnen. Betjentene (en kvinde og en mand) tog pænt imod ham på trods af hans aparte frisure, piercing og overmalede læderjakke med nitter. De tilbød ham en kop kaffe;

men han takkede pænt nej, da han mente sig sikker på, at øl i passende mængder er mindre giftigt. Mens den kvindelige betjent åbnede rygsækken, spurgte den anden Tajo om hans navn, telefonnummer, adresse og så videre med henblik på findeløn. Tajo forklarede betjenten, at det var han ikke sikker på, at han havde lyst til at oplyse, for han vidste, at han var efterlyst af selvsamme politi. Tanken om en findeløn havde på ingen måde strejft ham. Han ønskede blot, at rygsækken og ejeren blev genforenede. Så smilede betjenten bredt, og sagde: ”Det er juleaften, så pyt med det”. Så betjenten fik Tajos navn og e-mail-adresse, fordi en flaske vin eller sådan noget ville falde på et tørt sted. Rygsækken viste sig at indeholde en bærbar PC, svenske pengesedler og sirligt indpakkede julegaver.

Pludselig gik døren op, og ind trådte den selvsamme kvinde, som Tajo tidligere havde hilst på i Metroens dør. Hun genkendte straks sin rygsæk og gav Tajo så stort et knus, at han næsten mistede luften. Både den unge kvinde og han klemte et par glædestårer. Derpå åbnede hun uden at blinke sin pung og fandt en knitrende 500 kr.-seddel, som hun rakte ham. Han forsøgte med både ord og fagter at sige ”nej tak”; men den unge kvinde insisterede så indtrængende, at han tænkte: ”Hvis jeg ikke tager imod pengene, så er hendes jul jo alligevel mere eller mindre spoleret, og så er vi jo begge lige vidt”. Han tog derfor imod sedlen. Så kunne den unge kvinde få sin rygsæk og skynde sig videre. Hun var jo allerede forsinket.

Da knækkede Tajos ben sammen under ham, og han faldt grædende til gulvet. Da han igen stod på benene efter at have fattet sig og takket Skaberen, spurgte den kvindelige betjent, om der var noget de kunne gøre for ham. Da fik han en idé: ”Ja, har I lyst til at købe en Hus forbi-kalender?” ”Ja, hvor meget koster den?” ”50 kroner”, svarede han, hvorpå hun gik ud i baglokalet og kom tilbage med præcis 50 kr., som hun rakte ham. Dog fik Tajo ikke lov til at forlade politistation uden oven i købet at have modtaget et enormt kræmmerhus fyldt med juleknas – og selvfølgelig et ”Glædelig Jul og Godt Nytår”.

Så gik turen tilbage til Metroen; men det tog sin tid, for det var de færreste forbipasserende, som fik lov til at slippe uden en hilsen og et smil.

Da han langt om længe nåede tilbage til Terminal 2, besluttede han sig for at købe en øl, som han mente at have gjort sig fortjent til. Men: ”Selvom min kassebeholdning netop er steget fra 32 kr. til 582 kr., så nægter jeg at belønne luft-havnskiosken for deres ublu priser. Så tørstig er jeg dog heller ikke”, tænkte Tajo. Han gik derfor direkte mod Metroen, og denne gang lykkedes det ham at komme til Christianshavn uden at støde på herreløse rygsække. Tror I selv, at Tajo fik en fantastisk juleaften? I hvert fik han delt ud til både højre og venstre, og der var oven i købet noget tilbage til ham selv. Se, det var et rigtigt juleeventyr – og så oven i købet fra den virkelige verden.

Universel Enhedsmeditation

*Af CW Leadbeater — the World Theosophist April 1933, vol. III
oversat af Bertil Mebius-Schröder*

Oh, barmhjer-
tige Herre, jeg
går ind i dit strålen-
de nærvær.

Jeg medbringer
dette tjenestearbej-
de udført for Dig og i Dit navn.

Jeg ønsker at blive en bedre tjener,
og jeg åbner mit hjerte og sind for
kraften i dit navn.

Jeg åbner mig for din glæde og din
fred.

Idit nærvær gennemstrømmes mit
væsen af din kærlighed.

Kærligheden som er mild, venlig og
hjælpssom.

Jeg må derfor bringe kærlighed,
mildhed, venlighed og hjælpsomhed
til alle mennesker.

Idit nærvær gennemstråles jeg af
Din glæde,

Din glæde, som er lys, strålende og
evigt ung.

Jeg må derfor bringe Din glæde til
alle,

Der har brug for støtte og opmun-
tring.

IDit nærvær omsluttet jeg af Din
fred

Og opfyldes af velbehag og vished,
ro og stilhed.

Din fred, der overgår al forstand.

Jeg må derfor blive et center for kær-
lighed, glæde og fred i verden,

Jeg lægger mine hænder i dine,
Med al min kærlighed, tillid og
tryghed,

For du er i sandhed min Herre.

Fra det uvirkelige led mig til det vir-
kelige,

fra mørke led mig til lys,

Fra død led mig til evigt liv.

Ved Dine fødder og i lyset af dit hel-
lige nærvær,

Stræber jeg efter at se, hvem jeg er

Jeg er ikke denne krop, som tilhører
skyggeverdenen,

Jeg er ikke det begær, der påvirker
den,

Jeg er ikke de tanker, der opfylder
mit sind,

Jeg er ikke mit sind.

Jeg er den guddommelige flamme i
mit hjerte, evig, udødelig,

Uden alder, uden begyndelse og
uden slutning.

Mere strålende end solen, hvidere
end sneen,

Überørt og uplettet af materiens
hånd.

Finere end ætheren er Ånden i mit
hjerte.

Jeg og min Fader er Et.

Jeg ærer Dig og tilbeder Dig,

Du er mit livs åndedrag, mit væ-
sen, mit alt.

Jeg er i Dig og Du er i mig.

Led mig barmhjertige Herre,

Gennem din grænseløse kærlighed
til forening med dig,

Og til den evige og inderste kærlig-
hed.

I din kærlighed hviler jeg for evigt.

Amen

Nyt fra liberal katolsk kirke i Danmark

OFFICIELT

Næste år i 2015 har vi den glæde
at meddele at der bliver præste-
ordination af diakon Lise Ollendorff
i Skt. Gabriels Kirke i Århus i post-
husmøgen kl. 11.00 lørdag den 14.
februar 2015 og dagen efter, hendes
prima missa (første messe) samme
sted søndag den 15. februar kl. 11.

Alle der har lyst til at deltage er
mere end velkomne.

Jeg har valgt at udnævne Mogens
Blichfeldt som ny generalvikar
for regional biskoppen i Danmark.
Med det som baggrund fratræder
Mogens som ansvarshavende præst
for Skt. Gabriels Kapel i Århus.

Den nye ansvarshavende ved ka-
pellet er diakon Lise Ollendorff.

Perioden frem til februar 2015 vil
Heinrich Nielsen være back up og
mentor for Lise, hvorefter det for-
ventes at Lise udnævnes til at fort-
sætte som ansvarshavende præst ved
Skt Gabriels.

+Uffe Børjesen

Regionalbiskop for den

liberal katolske kirke i Danmark

Nyheder og program

oktober – januar

Biskop CW Leadbeaters oratorium

Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde

Alle er velkommen, men da kirkerummet har et begrænset antal pladser, bedes deltagelse i tjenesterne meldes senest dagen i forvejen på tlf/sms 2874 1721 eller mail kenneth@lkk-dk.dk.

Tjenesteliste

Sønd. d. 12. oktober, kl. 10.30
Sangmesse, 17. søndag i Trinitatis.
Farve: grøn. Motto: åndelig udvikling.

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød

Konto: 0890 2121561

Tjenesterne oktober - januar er aflyst på grund af sygdom.

Årsmøde for Maria Magdalene Kirke holdes i Roskilde efter tjenesten den 1. februar!

Sønd. d. 9. november, kl. 10.30
Sangmesse, 21. søndag i Trinitatis.
Farve: grøn. Motto: udholdenhed.

Sønd. d. 7. december, kl. 10.30
Sangmesse, 1. søndag i advent. Farve: violet. Motto: skelneevne

Sønd. d. 4. januar, kl. 10.30
Sangmesse, 2. søndag efter jul. Farve: hvid.

Sønd. d. 1. februar, kl. 10.30
Sangmesse, søndag septuagesima.
Farve: rød. Motto: visdommens gave.

Årsmøde efter tjenesten (Se Maria Magdalene Kirke)

Sankt Rafaels Center, Midtjylland

Roevej 6, 8643 Ans By

Da jeg har sagt ja til at være præst i Århus - bliver der ikke holdt messer her i Skt Rafaels Kapel indtil videre

---

Helligåndskirken, København

c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto: 8411 4091013

Alle tjenesterne afholdes hos Simone Andersen. Ring i forvejen tlf. 8161 9320.

Sønd. d. 16. november, kl. 11.00
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, 22. søndag efter Trinitatis. Farve: grøn. Motto: retledt virke

Sønd. d. 21. december, kl. 11.00
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, 4. søndag i advent. Farve: violet. Motto: ret handlemåde

Sønd. d. 18. januar, kl. 11.00
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, søndag i festugen for Herrens dåb. Farve: violet.

Tjenesteliste

Sønd. d. 26. oktober, kl. 11.00
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, søndag i festugen for Skt. Rafael. Farve: hvid

---

Sankt Gabriels Kirke, Århus

Lysets Hus, Posthussmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Der serveres kaffe/te og kage, medbring evt. madpakke. Herefter samtale/af forskellige kirkelige emner.

Sønd. d. 7. december, kl. 11.15
Sangmesse og helbredelsestjeneste, 1. søndag i advent. Farve: violet. Motto: skelneevne

Onsd. d. 24. december, kl. 11.15
Sangmesse og helbredelsestjeneste, Kristi Fødsel. Farve: hvid

Sønd. d. 25. januar, kl. 11.00
Sangmesse og helbredelsestjeneste, Forklarelsen på bjerget. Farve: hvid

Tjenesteliste

Sønd. d. 19. oktober, kl. 11.15
Messe og helbredelsestjeneste, 18. søndag efter Trinitatis. Farve: grøn. Motto: Kristus som sandhed

Sønd. d. 16. november, kl. 11.15
Messe og helbredelsestjeneste, 22. søndag efter Trinitatis. Farve: grøn. Motto: retledt virke

Årsmøde efter tjenesten!

CW Leadbeaters hovedværk

Videnskaben om sakramenterne

er udkommet på dansk

køb den i din lokale menighed

CW Leadbeaters bog Videnskaben om Sakramenterne er udkommet på dansk i bogform. Den er blevet til i et samarbejde mellem udgiveren Else Marie Post og liberal katolsk kirke og udkommet på forlaget Books on Demand.

Bogen er en videnskabelig undersøgelse af den effekt gudstjenesterne har på de indre planer. Den indeholder en beskrivelse af den revision af den gamle tjenesteform, Leadbeater og Wedgwood gennemførte i kraft af grundig teologisk forståelse og med hjælp af clairvoyancens nådegave. Bogen indeholder gengivelser af den gradvise opbygning af den åndelige bygning, som rejser sig under

messen. Samtidig er bogen også et dybt kig ned i den særlige esoteriske kristendom, som er liberal katolsk kirkes særlige kendetegn. Det bevidste samarbejde med englenerne bliver beskrevet indgående, og kirkens brug af de syv stråler med tilhørende juveler forklares omhyggeligt.

Videnskaben om sakramenterne kan læses som en indføring ind i en fantastisk verden af ceremoniel, kristen, hvid magi og er et lækkert og nyttigt opslagsværk for den som er interesseret i den liberalkatolske niche i religionernes verden.

Ved køb i LKK koster den 400 kr.